

РЕШЕНИЕ

№ 5475

гр. София, 28.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 26.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **5086** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на §4б, ал. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ДР на ЗИНЗС) във връзка с чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по повод на жалба с вх. № 20284 от 30.05.2023 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № 7696 от 26.05.2023 г. по описа на Затвора С., Министерство на правосъдието (МП), подадена от И. И. М., лишен от свобода, изтърпяващ наложено наказание в Затворническо общежитие (ЗО) К. при Затвора – С., чрез адв. Е. П. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ап. 4 срещу Заповед № 79 от 09.05.2023 г., издадена от началника на ЗО – К., с която му е наложено дисциплинарно наказание „Извънредно дежурство за поддържане на чистотата и хигиената за срок от 7 дни“, потвърдена със Заповед № 6 от 16.05.2023 г. на началника на Затвора – С..

С жалбата се иска оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна, необоснована, неправилна и постановена при съществено нарушение на процесуалните правила. Посочва се, че в обжалвания административен акт не е контретизирано дисциплинарното нарушение, за което е наложено дисциплинарното наказание. Инвокират се съображения, че жалбоподателят не е бил употребил наркотици, поради което е поискал кръвен тест, какъвто му е отказан. На следващо място посочва, че заповедта е неправилна, защото не е извършил нарушението, което му се вменява. Съображенията, за съществени нарушения на съдопроизводствените правила при издаване на административния акт, включват липсва на посочване на

конкретно нарушение - кога точно и къде е извършено по време, място и начин. В тази връзка се посочва, че в заповедта липсват необходимите реквизити, което е достатъчно основание за нейната отмяна. На следващо място се посочва, че потвърждаващата заповед на началника на Затвора – С. също е издадена при съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като не съдържа мотиви, а са налице общи и декларативни заявления относно правилността на наложеното наказание без да се съдържа изложение на фактическата обстановка, при която е извършено нарушението, нито са посочени доказателства, подкрепящи това нарушение. Счита за съществено нарушение на процедурата и липсата на уважаване на искането за извършването на кръвен тест за употреба на наркотици. В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от адв. П., която поддържа жалбата, предлага да се уважи. Депозира писмено становище и претендира разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – началник на ЗО – К. – редовно призоваване, не се явява, представлява се от юрк. М., която оспорва жалбата и предлага да не се уважава. Претендира юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на претендираното от оспорващия адвокатско възнаграждение и депозира писмено становище.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Оспорващият И. И. М. е лишен от свобода и от 14.09.2022 г. изтърпява наложеното му наказание в ЗО – К. към Затвора С..

На 04.05.2023 г., по нареждане на началника на Затворническо общежитие от открит тип (З.) – К., младши инспектор К. Р. З. и младши инспектор И. Н. Д. са конвоирали жалбоподателя в лекарския кабинет към пенитенциарното заведение, за да му бъде направен тест за наркотици, видно от докладна записка вх. № 831 от 05.05.2023 г. (л. 16). Според докладната записка, тестът е позитивирал за „марихуана“ и му е направен повторен тест, който потвърдил първоначалния. Към докладната записка са приложени писмените обяснения на И. М. (л. 17), дадени на 04.05.2023 г., в които посочва че му е бил направен уринен тест, не е съгласен с резултата от него и иска да му бъдат направени кръвни изследвания за негова сметка. Върху Докладната записка от 05.05.2023 г. е поставена резолюция „ИСДВР-Б.. За проверка, 05.05.23.г.“ и подпис, който не се чете.

На 09.05.2023 г., ИСДВР в ЗО „К.“ – Ц. Б. е изготвил Докладна записка (л. 15), в която е пресъздал вече описаната фактология, като допълнително е посочил, че оспорващият с действията си е извършил дисциплинарно нарушение на основание чл. 96, т. 3 от ЗИНЗС (лишените от свобода са длъжни да спазват установените за тях правила) и чл. 97, т. 5 ЗИНЗС (употребява спиртни напитки и наркотични вещества). Допълнително се посочва, че не е спазено установеното в чл. 97, т. 1 от ЗИНЗС правило, което е дисциплинарно нарушение, съгласно чл. 100, ал.1 и ал. 2, т. 5 от ЗИНЗС (налице е неизпълнение на задълженията и неспазване на ограниченията, предвидени в закона). По тези съображения и след като е взел предвид характера и тежестта на нарушението, отношението на лишения от свобода към него, цялостното му поведение, здравословното състояние, времето и мястото на извършване на нарушението, както и обстоятелството, че М. е ненаказван, награждаван и на основание чл. 100, ал.1 и ал. 2, т. 5, чл. 104, ал. 2 от ЗИНЗС за нарушаване на чл. 96, т. 3 и чл. 97, т. 5 от същия закон, е предложено на основание чл. 101, т. 2 от ЗИНЗС да

бъде наложено дисциплинарно наказание „Извънредно дежурство по поддържането на чистотата и хигиената за срок от 7 дни“. Върху тази Докладна записка няма поставен входящ номер, т.е. не е известно дали е заведена по надлежния ред, както и резолюция относно нейното приемане или не.

Въз основа на посочени докладни записки, обяснение, 1 бр. медицинско направление и 1 бр. протокол за изслушване, началникът на ЗО – К. е издал заповед № 79 от 09.05.2023 г., с която на л.св. И. И. М., ОТ/ОП – ненаказван, награждаван; на основание чл. 101, т. 2 от ЗИНЗС е наложено дисциплинарно наказание „Извънредно дежурство по поддържането на чистотата и хигиената за срок от 7 дни“. Административният акт е връчен на неговия адресат на същата дата.

На 09.05.2023 г. И. М. е подал Заявление, рег. № 915 от 09.05.2023 г. описа на З. К. и вх. № М-2119 от 11.05.2023 г. по описа на Затвора – С. (л. 45) до началника на Затвора – С., с което е поискал да бъде изведен в МВР Болница за кръвен тест за лична сметка, тъй като никога в живота си не е употребявал марихуана, а в 95% от случаите използваните уринни тестове дават фалшиви резултати. На 10.05.2023 г. върху това заявление е поставена резолюция със следния текст: „Не разрешавам! Минало е много време и резултатът няма да е актуален спрямо направените тестове и подпис“.

На 15.05.2023 г., И. М. е подал жалба срещу Заповед № 79 от 09.05.2023 г. до Началника на Затвора – С. с вх. № 7057 по описа на Затвора – С.. Върху тази жалба има поставена резолюция от същата дата с текст: „И. „РД“ – да се изготви з-д за потвърждаване на заповедта за наказание, т.к. са направени два теста, които са показали наличие на марихуана. ЗД. Подпис“.

На 16.05.2023 г. е издадена заповед № 6, с която началникът на Затвора С. е отхвърлил жалбата на л.св. И. И. М., насочена срещу заповед № 79 от 09.05.2023 г. на НС З. „К.“, с която на лицето е наложено дисциплинарно наказание „Извънредно дежурство по поддържането на чистотата и хигиената за срок от 7 дни“ за извършено дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 100, ал. 1, ал. 2, т. 5 от ЗИНЗС, вр. чл. 96, т. 3 и чл. 97, т. 5 от ЗИНЗС и е потвърдил заповед № 79 от 09.05.2023 г. на НС З. „К.“. Тази заповед е връчена на нейния адресат на 18.05.2023 г.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с административната преписка писмени документи и допълни ангажираните от страни, сред които декларация от И. М. от 06.07.2023 г. ; Медицинска справка за здравословното състояние на лишения от свобода, изх. № 399 от 17.07.2023 г.; Докладна записка изх. № 1346 от 05.07.2023 г. по описа на З. „К.“; Медицинска справка за реда и начина на извършване и отчитане на уринни тестове в местата за лишаване от свобода с приложените под опис към нея писмени документи; извлечение от Амбулаторен журнал и Протокол за извършена проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози в местата за лишаване от свобода.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

С протоколно определение от 19.07.2023 г. съдът се произнесе по отношение допустимостта на настоящето оспорване, като прие следното: Съгласно разпоредбата на чл. 110, ал. 1, изр. 1 – во от ЗИНЗС заповедите за дисциплинарно наказание, издадени от началниците на затворнически общежития и на поправителните домове, подлежат на обжалване пред началника на затвора. В ал. 4 на посочената разпоредба се определя компетентният горестоящ орган, а именно министърът на правосъдието, главният директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ и началникът на

затвора се произнасят по жалбата в срок от един месец от постъпването. Законодателят не е предвидил изричен текст дали след произнасянето на решаващия орган наказаното лице може да сезира съда, поради което приложение намира предписанието на §4б, ал. 1 от ДР на ЗИНЗС, в сила от 14.12.2020 г., гласящо, че разпоредбите на глава десета от АПК се прилагат и в случаите, когато не е предвидено изрично в този закон обжалване на индивидуални административни актове на органите по изпълнение на наказанията, като производствата се разглеждат пред административния съд по местоизпълнение на наказанието и решението му е окончателно. Следователно обжалването на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание по чл. 101, т. 2 от ЗИНЗС – „Извънредно дежурство по поддържането на чистотата и хигиената за срок до 7 дни“ пред административния съд, е допустимо. В този случай по силата на препращащата норма на § 4б, ал. 1 във връзка с глава десета от АПК, респ. вр. с чл. 145, ал. 2, т. 1 от АПК на оспорване подлежи първоначалният индивидуален административен акт, когато органът по чл. 110, ал. 4 от ЗИНЗС е отхвърлил жалбата и е потвърдил оспорената заповед (чл. 110, ал. 5, т. 2 от ЗИНЗС).

С цел пълнота и яснота на изложението е необходимо да се посочи, че съдебната практика е непротиворечива по отношение на съдебното оспорване на заповедта по чл. 110, ал.1 от ЗИНЗС по административен ред, тъй като законодателно е предвидено задължително такова обжалване, което, ако не е изпълнено, води до приложението на чл. 159, т. 1 от АПК на жалбата и прекратяване на производството.

По отношение срочността на оспорването, приложение намира правилото на чл. 140, ал.1 от АПК за удължаване срока за обжалване, тъй като в потвърждаващата заповед не се съдържа указание за подлежащия на съдебен контрол индивидуален административен акт и срокът, в който може да се обжалва пред съответния административен съд. Заповед № 6 от 16.05.2023 г. на началника на Затвора – С. е връчена на И. М. на 18.05.2023 г., лично., а жалбата до съда е подадена чрез решаващия орган на 26.05.2023 г. Следователно е спазен както 14 дневния срок по чл. 149, ал.1 от АПК, така и двумесечния срок по чл. 140, ал.1 от АПК, което отново обуславя нейната допустимост.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), приложим на основание §4б, ал. 1 от ЗИНЗС, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 - дали актът е издаден от компетентен орган, дали са спазени материалноправните и административнопроизводствените правила; дали актът е издаден в писмена форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

По отношение на първото изискване, актът да е издаден от компетентен орган, съдът намира, че същото е спазено и оспорената заповед е издадена от такъв административен орган, по смисъла на чл. 110, ал. 1, предл. 1 от ЗИНЗС – началник на затворническо общежитие, при спазване на материалния закон, но при съществени нарушения на процесуалните правила.

В чл. 100, ал.1 от ЗИНЗС е дадена легална дефиниция на понятието „дисциплинарно нарушение“: това е деяния (действие или бездействие), извършено виновно от лишените от свобода, с което се нарушава вътрешния ред, уврежда се имуществото или представлява физическо увреждане или обидно отношение към служители или

лишени от свобода. Следователно от така даденото определение може да се посочи, че дисциплинарното нарушение представлява такова деяние, което да е извършено чрез действие или бездействие; деянието да е извършено виновно. Виновно извършеното деяние трябва да е насочено към нарушаване на вътрешния ред в местата за лишаване от свобода; да има за цел увреждане на имущество; физическо увреждане на служители или други лишени от свобода или обидно отношение към тях.

В алинея 2 на чл. 100 от ЗИНЗС, законодателят е изброил случаите, които се считат за дисциплинарни нарушения - 1. неспазване на реда и дисциплината в помещенията или на работното място; 2. неизпълнение или лошо изпълнение на възложени задачи и заповеди на съответните длъжностни лица; 3. грубо нарушаване на хигиената в спалните помещения и помещенията за общо ползване, както и на правилата за охрана и безопасност на труда; 4. завръщане след срока на домашния отпуск или прекъсването, както и използването на времето за прекъсване изпълнението на наказанието не по предназначение; 5. неизпълнение на задълженията или неспазване на ограниченията, предвидени в този закон; 6. опити за бягство и отклонение от местата за лишаване от свобода или работните обекти; 7. физическа саморазправа с лишени от свобода или служители, както и закана за такава; 8. опит за внасяне в затвора, поправителния дом или затворническото общежитие на оръжие, наркотични вещества или други вещи, които могат да послужат за бягство или нападение.

В обжалваната заповед дисциплинарно наказващият орган е посочил, че И. М. е допуснал дисциплинарно нарушение по чл. 100, ал. 2, т. 5 от ЗИНЗС, а именно неизпълнение на задълженията или неспазване на ограниченията в този закон, като е посочил целият текст на разпоредбата и нейната правна квалификация. Видно от съдържание на разпоредбата това нарушение може да бъде извършено чрез две различни деяния – неизпълнение на задължения и неспазване на ограничения, но ответникът не е конкретизирал за кое от двете деяния представлява дисциплинарното нарушение, за което е наказан оспорващият. За да мотивира акта си административният орган се е позовал на разпоредбите на чл. 97, т. 5 и чл. 96, т. 3 от ЗИНЗС, които предвиждат, че лишени от свобода не могат да употребяват спиртни напитки и наркотични вещества, както и че са длъжни да спазват установените за тях правила.

Разглеждайки в съвкупност посочената от административния орган правна квалификация – чл. 100, ал.1 и ал. 2, т. 5, чл. 104, ал.2 от ЗИНЗС за нарушение на чл. 96, т. 3 и чл. 97, т. 5 от същия закон и от нейното съдържание се установява следното: За извършено дисциплинарно нарушение (чл.100, ал. 1) чрез неизпълнение на задълженията или неспазване на ограниченията, предвидени в този закон (чл. 100, ал. 2, т. 5) началникът на З. К. налага дисциплинарно наказание по чл. 101, т. 2 от ЗИНЗС - „Извънредно дежурство за поддържането на чистотата и хигиената за срок от 7 дни“(чл. 104, ал. 2, като в случая правната връзка на чл. 104, ал. 2 с чл. 101, т. 1-6 не е изписана в мотивите на оспорения административен акт, а е изписана самостоятелно в неговия диспозитив) за нарушаване на задължението по спазване на установените за лишения от свобода правила (чл. 96, т. 3) и забраната да употребява спиртни напитки и наркотични вещества (чл. 97, т. 5).

При тази правна квалификация и установената по делото фактическа обстановка, че И. М. при направен тест за наркотици е дал положителна проба, не се констатира идентичност, тъй като цифровото изражение

(правна квалификация) следва най – точно и безусловно да отговаря на фактите. В този случай административният орган от една страна е пропуснал да квалифицира точно извършеното дисциплинарно нарушение по чл. 100, ал. 2, т. 5 от ЗИНЗС, че е налице неизпълнение на задълженията и неспазване на ограниченията, предвидени в закона, тъй като имаме две хипотези: 1. Неизпълнение на задължения и 2. Неспазване на ограничения. С посочването на цялата разпоредба не става ясно коя от двете хипотези е осъществена и дали се касае за едновременно наличие и на двете. Липсата на подобна конкретизация води до нарушаване правото на защита на наказаното лице. На следващо място дисциплинарно наказващият орган не е посочил всяко от нарушенията по чл. 96, т. 3 и чл. 97, т. 5 от ЗИНЗС как се свързва с дисциплинарните нарушения по чл. 101, ал. 2, т. 5 от същия закон, към коя от двете хипотези се отнасят, за да може да се осъществи в пълен обем правото на защита, а и за да се изпълни изискването на чл. 104. Ал. 1 от ЗИНЗС за мотивираност на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. Не на последно място по важност – нарушението по чл. 97, т. 5 от ЗИНЗС съдържа две деяния – употреба на алкохол и употреба на наркотици. В случай че с правната квалификация не е конкретизирано кое от двете деяния е извършено, то това означава, че се касае и за двете – употреба на алкохол и наркотици. Л. на такова уточнение отново води до нарушение на процесуалните правила от категорията на съществените, тъй като заповедта не е мотивирана, неясна е и така се засяга правото на защита на лишения от свобода.

По изложените съображения обжалваната заповед № 79 от 09.05.2023 г. от началника на ЗО К. е издадена в нарушение на чл. 104, ал.1 от ЗИНЗС, което представлява съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК, а именно немотивираност на административния акт, което води до неговата отмяна.

Отделно от горното, съдът констатира, че не е проведено пълно и всестранно разследване по установяване на нарушението – употреба на наркотични вещества. Видно от приетите по делото писмени доказателства, оспорващият М., още в момента на излизане на резултата на направения му уринарен тест, е оспорил неговите показания и е поискал да му бъде направен кръвен тест за наркотици за негова сметка. Съгласно докладна записка на мл. инсп. К. З., медицинското лице извършило тестването вместо да вземе отношение по искането на лишения от свобода, е повторило уринния тест. Процесуалният представител на ответника представи в съдебното заседание на 19.07.2023 г. писмени документи, сред които две молби от И. М. (л. 45 и 46) с искане по чл. 137, ал. 1 от ЗИНЗС да му бъде направено ново изследване за негова сметка. Първата молба,

озаглавена „Заявление“, е адресирана чрез началника на ЗО „К.“ до Началника на Затвора С. и е с дата 09.05.2023 г. Върху нея е поставена резолюция „Не разрешавам! Минало е много време и резултатът няма да е актуален спрямо направените тестове. 10.05.2023 г., Подпис“. Липсата на означаване на лицето, което е поставило посочената резолюция води до нейната недействителност, тъй като авторът и е неизвестен, което от своя страна води до незаконосъобразен отказ на искането по чл. 137, ал.1 от ЗИНЗС на жалбоподателя. Този отказ допълнително опорочава установяването на фактическата обстановка по вмененото дисциплинарно нарушение. Върху другата молба (л. 46), която е с дата 05.05.2023 г. и е адресирана до началника на ЗО „К.“ няма никакво произнасяне.

Съгласно чл. 60, ал. 4 от Наредба № 2 от 22.03.2010 г. за условията и реда за медицинско обслужване в местата за лишаване от свобода (ДВ, бр. 31 от 23.04.2010 г.) (Наредба № 2 или Наредбата) изпращането в държавно или общинско лечебно заведение се извършва със заповед на началника на съответното място за лишаване от свобода. Глава осма от ЗИНЗС е озаглавена „Места за лишаване от свобода“, а в чл. 41, ал. 1 от същия закон е посочено, че това са затворите, а към тях могат да се създават затворнически общежития (ал. 2). В чл. 8, ал. 2 от Наредбата е посочено, че утвърждаването на консултация по конкретен повод се прави от началника на затвора, поправителния дом или ареста по предложение на директора на болницата или на медицинския център. Следователно компетентният орган, който е трябвало да разреши провеждането на контролно кръвно изследване за употребата на наркотици на жалбоподателя, е началникът на Затвора, към който е затворническото общежитие, в което е настанен.

За установяване показанията на извършеното изследване по делото бе приет Протокол за извършена проверка за употреба на наркотични вещества или техните аналози в местата за лишаване от свобода № амб № 1075 от 04.05.2023 г. Този Протокол не бе представен като част от административната преписка, а след изричното задължаване на ответника да ангажира цялата налична документация по случая с протоколно определение от 19.07.2023 г. от това писмено доказателство се установява, че изследването е проведено от фелдшер в медицинския център при Затвора [населено място]. Проверката е извършена на 04.05.2023 г. в 09 часа и 30 минути с тест А. test, вид на пробата – урина; положителен резултат за тетраhydroканабиол. От съдържанието на самия протокол е неясно дали тестваното лице го е подписало, тъй като в графата „Подпис на провереното лице“ има положен такъв, но следващата графа удостоверява отказ за подписването му от провереното лице, който е удостоверяван от свидетел.

В хода на съдебното заседание, проведено на 26.07.2023 г. , бяха

приети писмени доказателства, придружаващи Медицинска справка за реда и начина за извършване и отчитане на уринни тестове в местата за лишаване от свобода, към която е приложена Заповед № Л – 796 от 27.02.2023 г. на За Главен директор на ГДИН. С тази заповед на основание чл. 13, ал. 2, т. 1 от ЗИНЗС главният директор на ГДИН е определил Реда за използване на тестове, с които се установява употребата на наркотични вещества или техните аналози в местата за лишаване от свобода. Тази разпоредба предвижда, че главният директор ръководи, координира, контролира и отговаря за цялостната дейност на главната дирекция и териториалните ѝ служби. От нейното съдържание може да се направи извод, че е спорно дали и правомощие да урежда обществени отношения, свързани със събирането на биологичен материал от лишените от свобода, тъй като това е строго регламентирана дейност, която по своята същност е правомощията на медицински лица, уредени с нормативен акт.

По силата на чл. 130, ал. 3 от ЗИНЗС министърът на здравеопазването осъществява методическото ръководство и контрол на медицинската дейност на лечебните заведения към местата за лишаване от свобода и съдейства за осигуряването на медицинска и дентална помощ на лишените от свобода. Лицата, назначени в лечебните заведения към местата за лишаване от свобода, изпълняват своите функции в условията на двойно подчинение – на министъра на здравеопазването и министъра на правосъдието, в качеството му на принципал по изпълнение на наказанието. Тази двойна обвързаност намира своето проявление и в съвместно приетата Наредба №2 от 22.03.2010 г. от министъра на здравеопазването и министъра на правосъдието.

Забраната за употреба на наркотични вещества по чл. 97, т. 5 от ЗИНЗС е въведена още с приемането на сега действащия закон с ДВ, бр. 25 от 03.04.2009 г., в сила от 01.06.2009 г., а Наредба № 2 от 22.03.2010 г. за условията и реда за медицинско обслужване в местата за лишаване от свобода е издадена с обнародването и в ДВ, бр. 31 от 23.04.2010 г., на основание чл. 128, ал. 2 от ЗИНЗС. В нея не е разписан ред, по който да се извършват пробите за установяване употребата на наркотични вещества. Следователно при наличието на такава празнина в нормативната уредба за лишените от свобода трябва да се търси отговор в Закона за нормативните актове, който в чл. 46, ал. 2 предвижда, че, когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Ако такива разпоредби липсват, отношенията се уреждат съобразно основните начала на правото на Република България. Нормативен акт, който да е издаден съвместно от министъра на правосъдието и министъра на здравеопазването е Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за

установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техните аналози, обв., ДВ, бр. 61 от 28.07.2017 г. в сила от 29.09.2017 г., с участието на министъра на вътрешните работи. С този подзаконов акт е отменена Наредба № 30 от 2001 за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на моторни превозни средства. В действащата Наредба № 1 от 2017 г. подробно е описан реда по извършване на проверка с тестове и с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, включително начина за съхранение на пробите и продължителността на тяхното запазване. Независимо от това, настоящият съдебен състав приема, че същата не може да се приложи по аналогия в процесния случай, тъй като е налице забраната на ал. 3 на чл. 46 от ЗНА, която категорично предвижда, че дисциплинарната отговорност не може да се обосновава съобразно предвидената възможност на чл. 46, ал. 2 от ЗНА. При това положение не се установява приложима нормативна уредба, която да отговаря на установения правов ред в Република България.

При наличието на такава съществена празнота, главният директор на ГДИН е следвало да положи всички необходими вътрешноведомствени усилия и действия, включително и да информира министъра на правосъдието, за да се предприемат мерки за създаването на законосъобразни и нормативно установени правила, при които да се констатира дисциплинарното нарушение по чл. 97, т. 5 от ЗИНЗС, вместо това, той е издал посочена вече Заповед № Л – 796 от 22.02.2023 г. за определяне реда за използване на тестове, с които се установява употребата на наркотични вещества или техните аналози в местата за лишаване от свобода.

По така изложените съображения, Административен съд – София град, Трето отделение, 8 – ми състав намира жалбата на И. М. за основателна и като такава следва да се уважи, а оспорената заповед като незаконосъобразна да се отмени.

При този изход на спора следва да се уважи частично искането на адв. П. за присъждане на сторените разноски по делото, съгласно представен списък – 10 лв. държавна такса и адвокатско възнаграждение, съгласно Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, като ѝ се присъди единствено платената такса, тъй като в представеното пълномощно (л. 23) не се съдържа договор за адвокатски услуги, включително и начин на заплащането на същите.

Водим от горното, Административен съд София град, Трето отделение, 8 –ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на И. И. М., лишен от свобода, изтърпяващ наложено наказание в Затворническо общежитие - К. при Затвора – С., Заповед № 79 от 09.05.2023 г. , издадена от началника на ЗО – К., с която му е наложено дисциплинарно наказание „Извънредно дежурство за поддържане на чистотата и хигиената за срок от 7 дни“, потвърдена със Заповед № 6 от 16.05.2023 г. на началника на Затвора – С..

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказания“ да заплати на Е. Й. П. – К. сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 10,00 (десет) лева по делото.

Решението на основание § 4б, ал. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗИНЗС не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: